

Rozwiązania podatkowe wspierające innowacyjność

Wstęp

We współczesnym świecie istotnym czynnikiem rozwoju gospodarczego, podnoszącym jakość oferowanych produktów i świadczonych usług, a tym samym poziom konkurencyjności przedsiębiorstwa, są innowacje. Dzięki wprowadzaniu przez przedsiębiorstwa nowych technologii konkurencyjny staje się również region, w którym te przedsiębiorstwa działają. Obecnie najbardziej rozwiniętymi regionami są te, które zdołały stworzyć środowiska sprzyjające innowacjom [Weiss, 2011, s. 61-62].

Aby zachęcić przedsiębiorstwa do inwestowania w ogóle, ale również do koncentrowania wysiłków na pewnych elementach działalności gospodarczej, takich jak innowacje, wiele państw udziela wsparcia finansowego właśnie w tym zakresie. W ramach pomocy bezpośredniej Unia Europejska i rządy krajowe oferują dotacje przeznaczone na współfinansowanie działań w ramach projektów, a większość państw członkowskich udziela również wsparcia pośredniego w postaci ulg podatkowych ukierunkowanych na działalność innowacyjną. Wsparcie ze środków publicznych tego typu działań realizowanych przez przedsiębiorstwa ma zapewnić obniżenie koniecznych nakładów i, chociaż nie wpływa ono na zmienność oczekiwanych efektów, podwyższyć oczekiwaną stopę zwrotu z inwestycji, skłaniając do prowadzenia działalności badawczo-rozwojowej i wdrożeniowej. Celem artykułu jest zaprezentowanie rozwiązań podatkowych stosowanych w Polsce w tym zakresie i ich skuteczności na tle innych państw.

1. Działalność innowacyjna

Zgodnie z definicją Głównego Urzędu Statystycznego działalność innowacyjna obejmuje wiele działań o charakterze naukowym, technicznym, organizacyjnym, finansowym i komercyjnym, które mają prowadzić

* Dr hab., Katedra Finansów Przedsiębiorstw, Wydział Zarządzania, Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu, marta.kluzek@ue.poznan.pl, Al. Niepodległości 10, 61-875 Poznań

do opracowania i wdrożenia innowacji. Działalność innowacyjna obejmuje także działalność badawczo-rozwojową (B+R), która nie jest bezpośrednio związana z tworzeniem konkretnej innowacji. Za innowację uznaje się natomiast wdrożenie nowego lub istotnie ulepszanego produktu (wyrobu lub usługi) lub procesu, nowej metody organizacyjnej lub nowej metody marketingowej w praktyce gospodarczej, organizacji miejsca pracy lub w zakresie stosunków z otoczeniem. Produkty, procesy oraz metody organizacyjne i marketingowe nie muszą być nowością dla rynku, na którym operuje przedsiębiorstwo, ale muszą być nowością przynajmniej dla samego przedsiębiorstwa, przy czym nie jest konieczne, by były one opracowane bezpośrednio przez to właśnie przedsiębiorstwo, lecz nabyte od innego przedsiębiorstwa bądź od jednostki o innym charakterze (np. instytut naukowo-badawczy, ośrodek badawczo-rozwojowy, szkołę wyższą, itp.). Klasyczny podział innowacji wdrażanych przez przedsiębiorstwa obejmuje innowacje technologiczne dokonywane w obrębie produktu oraz innowacje dotyczące procesu produkcyjnego. Innowacje produktowe polegają na udoskonaleniu istniejącego lub wprowadzeniu na rynek nowego produktu (wyrobu bądź usługi). Za innowacje procesowe przyjmuje się wdrożenie nowej lub znacząco udoskonalonej metody produkcji lub dostawy, w tym zmianę w zakresie technologii, urządzeń oraz oprogramowania [www.stat.gov.pl, 2013].

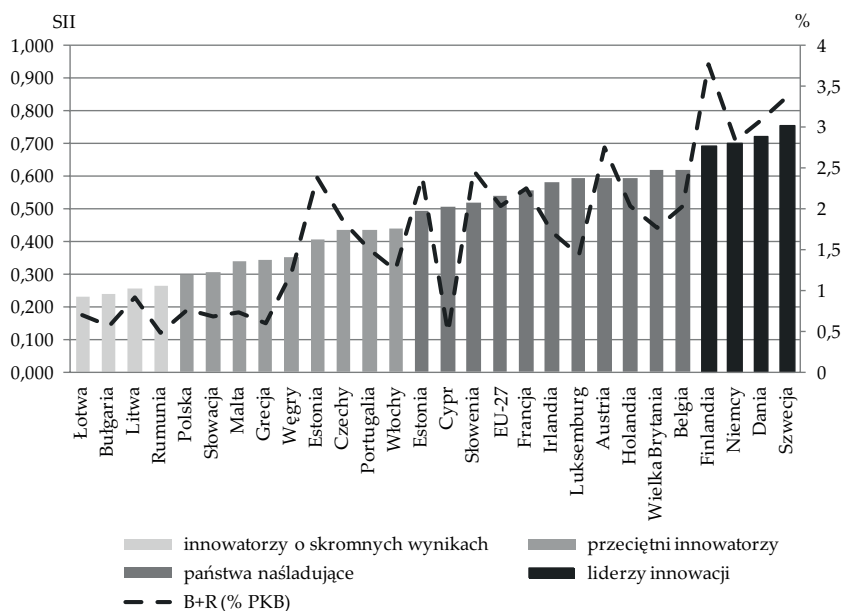
Za prekursora teorii innowacji uważa się Schumpetera, który wskazywał pięć przypadków pojawiania się nowych kombinacji różnych materialnych elementów i produkcyjnej siły człowieka. Później zostały one przez niego nazwane innowacjami, a istotą tych nowych kombinacji są: wytworzenie nowego produktu bądź wprowadzenie na rynek towarów o innych właściwościach, zastosowanie nowej metody produkcji, znalezienie nowego rynku zbytu, pozyskanie nowych źródeł surowców, wprowadzenie nowej organizacji (np. monopolu) [Schumpeter, 2009, s. 68-69].

Innowacyjność przedsiębiorstw czy gospodarki można mierzyć za pomocą wielu wskaźników. Za najważniejszy wskaźnik poziomu innowacyjności gospodarki uznaje się nakłady na działalność innowacyjną [PARP, 2010, s. 17]. Przyjmując strategię lizbońską państwa Unii Europejskiej, zobowiązały się przeprowadzić reformy strukturalne swoich systemów gospodarczych tak, aby aktywizować sferę badań i rozwoju. To one bowiem pełnią kluczową rolę w zwiększaniu produktywności i we wzroście gospodarczym, przy czym korzyści społeczne z tego rodzaju inwestycji są często większe niż zyski realizujących je przedsiębiorstw.

W tym kontekście Rada Europejska wezwała do przeznaczania rocznie na inwestycje w działalność badawczo-rozwojową środków w wysokości 3% PKB, z czego 2% powinno pochodzić z sektora prywatnego. Aby osiągnąć taki cel, trzeba było uruchomić pomoc publiczną w różnych formach. Jednym z głównych narzędzi stosowanych przez wiele państw członkowskich do pobudzenia inwestycji w badania i rozwój realizowanych przez prywatne przedsiębiorstwa stały się zwiększone zachęty podatkowe [Komisja Europejska, 2006].

Poziom wydatków na badania i rozwój tych realizowanych w Polsce w ostatniej dekadzie sukcesywnie wzrasta, ale w porównaniu z innymi państwami UE jest nadal bardzo niski. W 2011 r. wskaźnik wydatków na działalność badawczo-rozwojową w stosunku do PKB wyniósł zaledwie 0,77% i jest istotnie niższy niż wskazane przez Radę Europejską 3%. Liderami w tym zakresie są Szwecja i Finlandia, gdzie analizowany wskaźnik przekracza poziom 3%, a w tym ostatnim sięga prawie 4%. W latach 2009-2011 poziom 3% udało się również przekroczyć Danii. Polsce daleko również do średniego poziomu tego wskaźnika dla Unii Europejskiej przekraczającego 2%. Wśród państw, które przystępowały do Unii w 2004 r. i później też osiągamy jeden z gorszych wyników (zob. rysunek 1)

Rysunek 1. Sumaryczny Indeks Innowacyjności (SII) oraz wskaźnik wydatków na B+R jako procent PKB dla państw członkowskich UE w 2011 r.

Źródło: Opracowanie własne na podstawie [Komisja Europejska, 2012 i Eurostat, 2013].

[Eurostat, 2013]. Ten rekordowy jak na Polskę wynik to jednak w dużej mierze efekt napływu dotacji unijnych — przedsiębiorstwa, inwestując w badania, korzystają przede wszystkim ze środków Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, a nie rozwiązań podatkowych.

Wskaźnikiem mierzącym całość osiągnięć innowacyjnych danego państwa jest Sumaryczny Indeks Innowacyjności (SII), który przyjmuje wielkości od 0 do 1. Z raportu *Innovation Union Scoreboard 2011* wynika, że w 2011 r. średni Sumaryczny Indeks Innowacyjności dla Unii Europejskiej wyniósł 0,539, co oznacza, że jego wielkość w stosunku do 2008 r. wzrosła o ponad 4,2%. Polska wśród 27 państw członkowskich uplasowała się na piątym miejscu od końca. Niższy wskaźnik osiągnęły jedynie Łotwa, Bułgaria, Litwa i Rumunia. Na podstawie analizy wielkości wskaźników z kilku ostatnich lat można stwierdzić, że innowacyjność gospodarki europejskiej poprawia się, ale niestety wciąż istnieją duże dysproporcje pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi [Komisja Europejska, 2012, s. 70].

Na podstawie średniego Sumarycznego Indeksu Innowacyjności można dokonać podziału państw Unii Europejskiej na [Komisja Europejska, 2012, s. 7]:

- liderów innowacji (ang. *innovation leaders*) — Dania, Finlandia, Niemcy, Szwecja — osiągających wyniki znacznie powyżej średniej dla UE;
- państwa naśladowujące (ang. *innovation followers*) — Austria, Belgia, Cypr, Estonia, Francja, Holandia, Irlandia, Luksemburg, Słowenia i Wielka Brytania — osiągające wyniki zbliżone do średniej dla UE;
- przeciętnych innowatorów (ang. *moderate innovators*) — Czechy, Grecja, Hiszpania, Malta, Polska (ostatnia w tej grupie), Portugalia, Słowacja, Węgry i Włochy — których wyniki plasują się poniżej średniej dla UE;
- innowatorów o skromnych wynikach (ang. *modest innovators*) — Bułgaria, Litwa, Łotwa i Rumunia — osiągających wyniki znacznie poniżej średniej dla UE.

Na poziom innowacyjności danego państwa wpływają w dużej mierze wydatki na badania i rozwój. Co prawda poziom tych ostatnich w poszczególnych latach może się różnić między sobą, ale im są one wyższe, tym potencjał innowacyjny danego państwa w dłuższym horyzoncie czasu jest większy. Zależność taka jest widoczna na rysunku 1, na którym zostały przedstawione wielkości Sumarycznego Indeksu Innowacyjności oraz roczny poziom wydatków na badania i rozwój odnotowane przy-

kładowo w 2011 roku. Dlatego tak ważne jest permanentne zwiększanie nakładów na badania i rozwój.

Badania empiryczne potwierdzają fakt większego zainteresowania innowacjami ze strony najbardziej uprzemysłowionych państw w porównaniu z państwami mniej uprzemysłowionymi. Próby dogonienia liderów ze strony innych państw są podejmowane rzadko, jednak mogą przynieść rezultat pozytywny przy długotrwałym utrzymaniu kursu proinnowacyjnego. Natomiast państwa o znikomym rozwoju w zakresie innowacji, a zwłaszcza niskich nakładach na działalność B+R, poprzez swego rodzaju zaniechania czy stagnację, wręcz cofają się względem innych. Obecnie można zaobserwować wyraźną dywergencję w zakresie innowacyjności takich państw jak Polska, Łotwa, Rumunia względem pozostałych członków Unii Europejskiej. Natomiast przykładem państw, które mimo niekorzystnych — mogłoby się wydawać — warunków charakteryzują się ciągłym wzrostem innowacyjności i konkurencyjności gospodarki, są Finlandia i Szwecja. Państwa te zogniskowały swe działania na rozwoju najbardziej efektywnych, najnowocześniejszych sektorów gospodarki. Poprzez inwestycje w nowe rozwiązania w sektorach uznawanych za mało nowoczesne, tradycyjne, osiągnęły w tym zakresie niespotykaną gdzie indziej wydajność [Szajt, 2010, s. 210-211].

2. Ulgi podatkowe jako jeden z instrumentów wspierających innowacyjność przedsiębiorstw

Institucje rządowe wspierają innowacyjność przedsiębiorstw poprzez odpowiednie rozwiązania organizacyjne, strukturalne, polityczne i legislacyjne. W praktyce chodzi o prawidłowe sterowanie zapleczem badawczym, z wykorzystaniem do tego celu właściwego finansowania [Szajt, 2010, s. 214-215]. Trzy główne instrumenty polityki na rzecz wspierania działalności innowacyjnej to [Komisja Europejska, 2011]:

- wykorzystanie badań publicznych i wsparcie infrastruktury naukowo-przemysłowej — władza publiczna ma na celu nieść pomoc przedsiębiorstwom, nie dając im bezpośrednio środków na działalność innowacyjną;
- bezpośrednie finansowanie przez państwo działalności innowacyjnej realizowanej przez przedsiębiorstwa w szczególności poprzez dotacje, pożyczki, itp.;

- zachęty lub ulgi podatkowe, które mają skłaniać przedsiębiorstwa do podejmowania działalności innowacyjnej poprzez zmniejszenie obciążeń, jakie muszą ponosić.

Ulgi podatkowe mają znaczący wpływ na skalę innowacyjności, gdyż redukują ryzyko związane z tą aktywnością podejmowaną przez przedsiębiorstwa. Badania, które trwają latami, pochłaniają znaczne środki, a przedsiębiorca nigdy nie wie, jaki będzie ich ostateczny rezultat. Obecnie ponad 30 państw na świecie oferuje zachęty podatkowe na inwestycje w badania i rozwój związane z szeroko rozumianymi działaniami, takimi jak doskonalenie procesów wytwórczych, integracja systemów oprogramowania itp. [Deloitte, 2011].

W Polsce praktycznie nie ma strategii wspierania innowacyjności, a stworzony system zachęt do inwestowania w działalność badawczo-rozwojową nie jest atrakcyjny dla przedsiębiorstw. W zakresie ulg podatkowych istnieje możliwość odliczenia od podstawy opodatkowania w podatku dochodowym od osób prawnych i w podatku dochodowym od osób fizycznych do 50% wydatków związanych z nabyciem nowej technologii w postaci wartości niematerialnych i prawnych (np. autorских praw majątkowych, licencji, praw z patentu lub wzoru użytkowego, *know how*). W przypadku osiągnięcia przez przedsiębiorstwo w danym roku straty, istnieje możliwość skorzystania z ulgi przez trzy kolejne lata podatkowe [Ustawa z 15 lutego 1992 r., art. 18b; Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r., art. 26c]. Dodatkowe korzyści podatkowe są dostępne dla centrów badawczo-rozwojowych, czyli przedsiębiorstw o rocznych przychodach ze sprzedaży nie mniejszych niż 1,2 mln euro netto, których co najmniej 20% stanowią wpływy z innowacyjnej działalności. Podmioty takie mają możliwość dokonywania comiesięcznych odpisów w wysokości 20% przychodów na fundusz innowacyjności zmniejszających podstawę opodatkowania [Ustawa z 30 maja 2008 r., art. 21].

Słabą stroną rozwiązań stosowanych w Polsce jest brak możliwości skorzystania z ulg w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo samodzielnie inwestuje w badania i rozwój. Przedsiębiorstwa mogą, co prawda, odliczyć od podstawy opodatkowania 50% wydatków na zakup nowej technologii, ale korzyść ta dotyczy wyłącznie rozwiązań zakupionych na rynku. Przedsiębiorstwo samodzielnie prowadzące projekty badawczo-rozwojowe nie może liczyć na żadne ulgi. Dotychczas z ulg podatkowych na B+R w Polsce nie mogą korzystać przedsiębiorcy — osoby fizyczne rozlicza-

Tablica 1. Wykorzystanie ulgi na nowe technologie przez podatników podatku od osób prawnych w latach 2006-2011

Wyszczególnienie	Lata					
	2006	2007	2008	2009	2010	2011
Liczba podatników ogółem	276 169	288 263	312 356	327 292	343 165	357 067
Liczba podatników korzystająca z ulgi podatkowej	12	19	26	25	33	97
Odsetek podatników korzystających z ulgi podatkowej	0,004%	0,007%	0,008%	0,008%	0,01%	0,03%
Kwota odliczenia ogółem w tys. zł	9 780	4 426	7 847	20 046	31 289	270 961
Skutek budżetowy w tys. zł	1 858	841	1 491	3 809	5 945	51 483
Przeciętne odliczenie w tys. zł	815	233	302	802	948	2 793

Źródło: [Ministerstwo Finansów, 2013].

Tablica 2. Wykorzystanie ulgi na nowe technologie przez osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą w latach 2007-2011

Wyszczególnienie	Lata				
	2007	2008	2009	2010	2011
Liczba podatników ogółem	1 319 244	1 363 252	1 529 594	1 622 965	1 655 466
Liczba podatników korzystająca z ulgi podatkowej	117	11	15	398	250
Odsetek podatników korzystających z ulgi podatkowej	0,009%	0,0008%	0,001%	0,025%	0,015%
Kwota odliczenia ogółem w tys. zł	66	51	25	258	262
Przeciętne odliczenie w tys. zł	0,6	4,6	1,7	0,6	1,0

Źródło: [Ministerstwo Finansów, 2013].

jący się liniowo oraz podatnicy prowadzący działalność w Specjalnych Strefach Ekonomicznych. Ponadto niski poziom wiedzy przedsiębiorców dotyczący ulg oraz bariery formalne stawiane przez ustawodawcę sprawiają, że zainteresowanie tymi rozwiązaniami w Polsce, pomimo ich już

kilkuletniej historii, jest znikome, o czym świadczą dane zawarte w tablicach 1 i 2.

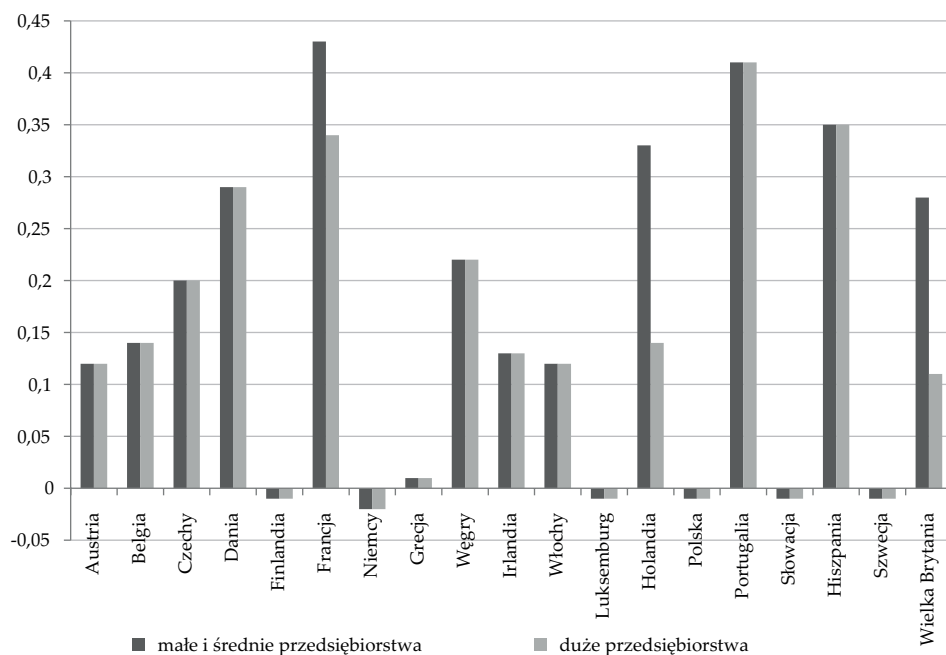
Przez sześć lat funkcjonowania ulgi na nowe technologie liczba przedsiębiorstw funkcjonujących w formach kapitałowych korzystających z tego rozwiązania rosła, choć odsetek takich przedsiębiorstw trudno uznać za zadowalający. Rosły również kwoty odliczenia ogółem oraz przeciętne odliczenie realizowane przez pojedyncze przedsiębiorstwo. W dużo mniejszym zakresie ulgę tę wykorzystywały osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą. W 2006 r. w danych statystycznych Ministerstwa Finansów nie odnotowano takiego faktu. Pierwsze informacje w tym zakresie dotyczą 2007 r. i pomimo większej liczby podatników stosujących tę ulgę w porównaniu z osobami prawnymi w ostatnich dwóch latach analizy, kwota odliczenia ogółem, i co za tym idzie, przeciętne odliczenie przypadające na jednego podatnika stosującego tę właśnie ulgę, jest marginalne¹.

Pomimo istnienia formalnie ulgi na nowe technologie, na tle innych państw Polska oferuje jeden z najniższych poziomów korzyści podatkowych przypadających na jednego dolara zainwestowanego w badania i rozwój (zob. rysunek 2). Oczywiście ulgi podatkowe nie są jedynym elementem kształtującym klimat sprzyjający poprawie innowacyjności, ale coraz więcej państw wykorzystuje tego typu zachęty. Innym wymiarem wsparcia sfery B+R, o którym nie należy zapominać, są rozwiązania instytucjonalne, przesądzające często o tym, w jakiej formie i przez kogo prowadzone są badania w danej dziedzinie, oraz jak dużo środków przeznaczają na te cele. Patrząc na rozwiązania dotyczące ulg podatkowych w różnych państwach i efekty, jakie przyniosły zmiany w tej dziedzinie, warto mieć na uwadze to, w jakim kontekście zachodziły te zmiany [Orłowski, 2011].

Wspominani wcześniej liderzy innowacyjności wśród państw Unii Europejskiej, Finlandia i Szwecja, odnotowują jeszcze niższy poziom wskaźnika korzyści podatkowych niż w Polsce, ale tam wskaźnik wydatków na badania i rozwój w stosunku do PKB przekracza 3%. Na uwagę zasługuje też fakt, że w wysoko klasyfikowanej w rankingach innowa-

¹ Na podstawie dostępnych danych statystycznych publikowanych przez Ministerstwo Finansów w odniesieniu do osób fizycznych nie można określić, jaki wystąpił skutek budżetowy w postaci tarczy podatkowej, gdyż podatek dochodowy od osób fizycznych rozliczany jest przy zastosowaniu skali podatkowej.

Rysunek 2. Poziom korzyści podatkowych z tytułu inwestycji w badania i rozwój realizowanych przez małe i średnie oraz duże przedsiębiorstwa dla wybranych państw UE w 2012 r.

Źródło: [Stewart i inni, 2012].

cyjności gospodarce niemieckiej wsparcie badań i rozwoju za pomocą narzędzi fiskalnych jest również niższe niż w Polsce. Tam jednak, poza tym, że jest to gospodarka na dużo wyższym poziomie zaawansowania, do wzmacniania jej potencjału przyczyniły się także instytucjonalne reformy — np. postawienie na rozwój współpracy pomiędzy uczelniami, instytutami badawczymi i przedsiębiorstwami (bardzo duża rola parków naukowych) oraz wzmocnienie jednostek badawczo-rozwojowych, działających obecnie w formie sieci grupujących po kilkadziesiąt ściśle ze sobą współpracujących podmiotów (najbardziej znaną tego typu sieć tworzą Instytuty Maxa Plancka, prowadzące badania w dziedzinie technologii, inżynierii i nauk społecznych; pozostałe sieci to Instytuty Towarzystwa Fraunhofera, Instytuty Hermann von Helmholtz oraz jednostki badawcze „Niebieskiej listy”) [Orłowski, 2011]. Są jednak również państwa, takie jak Francja, Portugalia, Hiszpania, które w znaczącym stopniu wykorzystują ulgi podatkowe dla aktywizowania działalności innowacyjnej przedsiębiorstw, oferując 30-40 centów korzyści z jednego do-

lana inwestowanego w działalność badawczo-rozwojową. Polski system podatkowy wymaga istotnych zmian, aby osiągnąć skok technologiczny, który przyspieszy tempo rozwoju całej gospodarki. Obecnie w Polsce tylko niewiele ponad 20% przedsiębiorstw wprowadza innowacje, podczas gdy średnia dla Unii Europejskiej wynosi ok. 40%, a w Niemczech przekracza 70%². W takich państwach, jak Czechy czy Węgry, które są głównymi konkurentami Polski w pozyskiwaniu bezpośrednich inwestycji zagranicznych, proinnowacyjne ulgi podatkowe są stosowane na dużo szerszą skalę i przynoszą wymierne efekty. W obydwu państwach konstrukcja tych ulg jest zasadniczo oparta na zasadzie *double dip*, co oznacza, że podstawę opodatkowania można obniżyć o 200% poniesionych wydatków na badania i rozwój [Olechowski, 2011].

Zakończenie

Polska nie ma obecnie żadnego dobrego narzędzia wspierającego wprowadzanie nowych technologii. Nie powstają nowe jednostki badawczo-rozwojowe. Zagraniczne przedsiębiorstwa budują w Polsce jedynie montownie swoich produktów, a nie centra badawczo-rozwojowe, w których rodzą się nowe pomysły i technologie. Najwyraźniej w Polsce ciągle brakuje odpowiedniej polityki wspierania rozwoju ze strony państwa [Koryszewski, 2011].

Obecnie w warunkach polskich do budowania potencjału badawczo-rozwojowego w istotny sposób przyczyniają się dotacje unijne, ale perspektywa ich wykorzystywania jest ograniczona w czasie. Doświadczenia państw, które wprowadzały ulgi inwestycyjne wspierające innowacyjność, wskazują na to, że możliwości pozyskania dodatkowego finansowania na badania i rozwój stanowią znaczącą zachętę dla przedsiębiorstw do podejmowania aktywności w tym właśnie obszarze. Nasze już kilkuletnie doświadczenia wskazują, że nie wystarczy jakakolwiek ulga. Aby był to instrument skutecz-

² Przy tej okazji warto zwrócić uwagę, że przedsiębiorstwa przemysłowe w Polsce w ogóle cechują się niewielkim zainteresowaniem pracami badawczo-rozwojowymi, które prowadzą do opracowania, a następnie wdrożenia nowoczesnych technologii. Jedynie 7% polskich przedsiębiorstw prowadzi własne prace B+R, przy czym tylko 3% robi to w sposób ciągły. Stąd zakup technologii od podmiotów zewnętrznych staje się alternatywą dla działalności B+R i drogą utrzymania odpowiedniego poziomu zaawansowania technologicznego wyrobów i metod produkcji polskich przedsiębiorstw, a to z kolei w dynamicznym świecie zapewnia utrzymanie się lub umocnienie pozycji na rynku [PARP, 2010, s. 58].

ny, nie może być obciążony zbyt dużymi obwarowaniami, które zniechęcają przedsiębiorstwa do jego wykorzystywania, a ponadto powinien przynosić wymierne korzyści finansowe podmiotom, które podejmą ryzyko prowadzenia prac badawczo-rozwojowych.

Literatura

1. *Corporation tax and innovation* (2011), Komisja Europejska, ftp://ftp.cordis.europa.eu/pub/innovation-policy/studies/studies_corporation_tax_innovation_en.pdf, dostęp dnia 15.10.2011.
2. *Innovation Union Scoreboard 2011* (2012), Komisja Europejska, http://ec.europa.eu/enterprise/policies/innovation/files/ius-2011_en.pdf, dostęp dnia 20.02.2013.
3. *Innowacyjność 2010* (2010), PARP, Warszawa, <http://www.parp.gov.pl/files/74/81/380/10838.pdf>, dostęp dnia 20.02.2013.
4. Komisja Europejska, komunikat 52006DC0728 z dnia 22 listopada 2006 r.
5. Koryszewski M. (2010), *Nowe technologie? Nie dla polskich firm*, http://technologie.gazeta.pl/internet/1,104530,8128292,Nowe_technologie__Nie_dla_polskich_firm.html, dostęp dnia 15.10.2011.
6. Olechowski J. (2011), *Podatki zablokowały skok technologiczny*, „Dziennik Gazeta Prawna”, <http://gospodarka.dziennik.pl/pit/artykuly/304892,podatki-zablokowaly-skok-technologiczny.html>, dostęp dnia 15.10.2011.
7. Orłowski K. (2011), <http://www.euofundsnews.pl/content/view/12584/260262/>, dostęp dnia 15.10.2011.
8. Schumpeter J.A. (2009), *Kapitalizm, socjalizm, demokracja*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
9. Stewart L.A., Warda J., Atkinson R.D. (2012), *We're #27!: The United States Lags Far Behind in R&D Tax Incentive Generosity*, <http://www2.itif.org/2012-were-27-b-index-tax.pdf>, dostęp dnia 20.02.2013.
10. Szajt M. (2010), *Działalność badawczo-rozwojowa w kształtowaniu aktywności innowacyjnej w Unii Europejskiej*, Politechnika Częstochowska, Częstochowa.
11. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, t. j. Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307.
12. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, Dz. U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397.

13. Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, Dz. U. Nr 116, poz. 730 z późn. zm.
14. Weiss E. (2011), *Pozyskiwanie środków unijnych przez przedsiębiorstwa innowacyjne. Podejście procesowe*, C.H. Beck, Warszawa.
15. www.deloitte.com, dostęp dnia 15.10.2011.
16. www.ec.europa.eu/eurostat, dostęp dnia 20.02.2013.
17. www.finanse.mf.gov.pl, dostęp dnia 11.02.2013.
18. www.stat.gov.pl, dostęp dnia 18.02.2013.

Streszczenie

Celem artykułu jest zaprezentowanie rozwiązań podatkowych stosowanych w Polsce wspierających innowacyjność przedsiębiorstw i ich skuteczność na tle innych państw. W pierwszym rzędzie została wskazana istota działalności innowacyjnej i wskaźniki poziomu innowacyjności w państwach UE takie jak wydatki na działalność badawczo-rozwojową w stosunku do PKB oraz Sumaryczny Indeks Innowacyjności. Następnie zaprezentowano ulgę na nowe technologie stosowaną w Polsce i jej wykorzystanie przez przedsiębiorstwa od momentu jej wprowadzenia.

Słowa kluczowe

innowacje, badania i rozwój, ulgi podatkowe

Tax solutions supporting innovation (Summary)

The purpose of this article is to present solutions applied in Poland to support innovative companies and their effectiveness in comparison with other countries. In the first place, the article indicates the essence of innovation activity and indicators to measure level of innovation in the EU, such as expenditure on R&D relative to GDP and Summary Innovation Index. Then there is a presentation of a new technology incentive implemented in Poland and its popularity among companies since the introduction.

Keywords

innovation, research & development, tax reliefs